

Dorel SCHOR

SCHIȚE UMORISTICE (93) – CERC VICIOS

- Ascultă domnule Ștrudelman, îl iau eu tare pe Marcel Ștrudelman. De când v-ați mutat într-un apartament mai central și mai grozav, gata? Nu mai cunoști pe nimeni, nu mai treci să-ți vizitezi foștii vecini, nu mai ești acelaș om? Nu-ți e puțină rușinică?
- Îmi este, mărturisește el blând. Sunt frământat, mușcat, consumat, erodat de o rușine continuă și neîntreruptă...

În ciuda faptului că fraza pare cam ironică, nu simt nici o fărâmbă de ironie în tonul sau privirea lui Marcel. Așa că îl privesc din față și profil trei sferturi și constat că dumnealui, de fapt, abia așteaptă să-și descarce sufletul.

- Bine, spun concesiv, descarcă-l...
- Ce anume?
- Sufletul.

Marcel Ștrudelman nu pare să mă fi înțeles, dar pentru că nu e nici singurul și nici nu se întâmplă pentru prima dată, sare peste amănuntul cu sufletul. Și îl descarcă.

- Acum doi ani, începe el, a născut madam Iliescu și am fost poftiți la botez, ca întotdeauna. Dar noi tocmai eram după mutare, casa era cu fundul în sus, nimic nu se afla la locul lui și numai de petrecere nu ne ardea. Așa că nu ne-am dus.
- Nu-i prea grav, constat.
- Da, dar nu știu cum s-a întâmplat că nu am mai apucat măcar un telefon sau o mică atenție simbolică să... Și știi cum se întâmplă, cu cât trece timpul, mai greu e să repari o neglijență. După aia, s-a însurat băiatul lui madam Gurnișt. Voi v-ați dus cu toții, am auzit că a fost o nuntă grozavă, cu patru sute de invitați și pepene galben felul întâi ca la marile restaurante... Am fi putut să mergem și noi, dar nu ne-am dus.
- Chiar, de ce?
- Ca să nu se supere familia Iliescu. Pe bună dreptate, la o nuntă mare da și la un botez mic nu? Și ar fi avut per-fec-tă drep-ta-te! Ca să nu mai spun că nici de data asta nu am telefonat, nu am făcut nici un cadou...
- Tot de aia?
- Păi sigur, din acelaș motiv, să nu se interpreteze că... Așa că atunci când ne-a invitat Menașe la aniversarea nunții, douăzeci de ani sau așa ceva, m-am uitat eu la nevastă-mea, nevastă-mea la mine, ne-a fost rușine la amândoi și nu ne-am dus. Înțelegi?
- Aproximativ.

- De ce aproximativ? E foarte clar: adică la Iliescu nu, la Gurnișt nu, și deodată la Menașe da? De ce? Pentru că e din Fălticeni? Pentru că am locuit la acelaș etaj cu el? Pentru că e șaten? Am murit de rușine, nevastă-mea a murit și ea de rușine, dar și de ciudă pentru că tocmai își cumpăraseră o bluză de dantelă, dar am rămas acasă și nici nu am telefonat, nu am făcut nici cea mai modestă atenție... Am intrat într-un cerc vicios din care practic ne este imposibil să ieșim.

Marcel Ștrudelman a oftat profund, ca la o radiografie pulmonară, și-a suflat nasul fără nici un motiv și apoi m-a privit cu timiditate și speranță.

- Da, am rostit eu grav, la prima vedere s-ar părea că... Dar omul nu are voie nici o dată să spună gata, nu mai e nimic de făcut. Vino, de pildă, după masă la înmormântarea bătrânului Sachelarie. A murit săracul...

- N-am să pot, mărturisește cu lacrimi în ochi Marcel Ștrudelman...Ce vrei, să se spună că de aia am venit, pentru că nu trebuie să dau nici un cadou? Îmi pare tare rău, dar nu pot, a murit degeaba...

Dorel SCHOR
Tel Aviv, Israel
28 noiembrie 2016